

JÖVŐNK

A „BUDAPESTI PINCZÉREK SZAK- ÉS MUNKAKÖZVETITŐ-EGYESÜLETÉ”-NEK
HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

VII., Dohány-utca 40.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Szerkesztő:

ACZÉL MIKSA

a szakszervezet választmányi bizottságának elnöke.

Megjelenik minden hó 1-én s 15-én.

Előfizetési árak:

Egész évre 10 korona, félévre 5 korona.

A szakszervezet tagjai havonta 20 fillér lapilletéket fizetnek.

Márczius.

Az 1848. legdicsebb alakjának, Petőfinek proklamációjából vett szavakat idézzük, mely így hangzik:

„Talpra legények! ha most föl nem keltek, feküdni fogtok a világ végéig.”

Bátran idézhetjük ezeket a szavakat, mert az egyes társadalmi osztályok mozgalmai, átalakulásai kicsinyben a nagy világeseeményeket mutatják. És a mint 1848-ban az általános elégtelenség készítette elő a talajt a forradalomra, s öltött oly hatalmas mérvet, hogy elfojtani többé képtelenség volt, épp úgy ez a mi kis harczunk is ugyanazon forrongó stádiumban van, mióta érdekeit friss, üde lég érintette.

Hosszu idők tespedtségének átkát nyögve, az elődök könyvelmi életfelfogása szülte, évtizedek bünéből fakadt terhek sulya alatt jutottunk odáig, hogy az elmaradottság súlyos körülményei között alig tudjuk megszerezni az életfeltételek legnyomorultabbikat is, mint a minőt a jelen nyújt, a sanyaru vegetációt. És mindazonáltal hiába nézünk szakmánk jelen állapotán végig, siralmas képén semmi sem nyújt vigaszt, azon reményre kilitást, hogy erkölcsi élete megmenthető lesz egy szebb jövő számára.

Ma egy éve, ugyancsak márczius szabadságot, emberi jogokat lehelő fuvalata hozta meg az első magot azon földre, mely oly

sokáig hevert parlagon műveletlenül.

És erre a dátumra felidézhetjük a nagy Jókay márczius 15-ikét dicsőítő szavait:

„Ettől a naptól számíthatja a magyar nép ujjazületését, ezen a napon hullottak le a bilincsek a jobbágyok kezéről, ezen a napon lett szabadá a föld és a szellem s soha többé rabigába nem lehetett azokat verni.”

A mi számunkra is kellett jönni egy napnak, a mely évtizedekkel vigye előbbre az időt.

De a mikor végig nézünk egy küzdelemteljes év eredményén, minket is el foghat az a sötét peszimizmus, a mi egykor Petőfit elfogta; ki azt hitte, a nép nem lesz méltó a kiküzdött előnyökre és nem lesz képes megvédeni a megszerzett jogokat. Szomoruan kellett tapasztalnia, hogy azok, kiknek szent kötelességük lett volna a közfelfogást az új irányba terelni, csak beszéltek és egymás közt civakodtak. Mikor látta, hogy csak haszontalan locsogással és szajhóskodással vesztegetik az időt, és csak lekötik a szent ügyet, így figyelmeztette a hazát lelkesen szárnyaló szavával:

Föl, föl, hazám, előre gyorsan,

Megállni fél úton kívánsz?

Csupán meg vannak tégtve rajjad,

De nincs eltörve még a lánc.

Ki volna képes tagadni e hasonlat talaló voltát, ki ne ismerné fel közöttünk azokat, kik kerékkötői a haladásnak, a kik el akarják vitatni a gyermektől a nevet,

a kik nem szégyenlik megtagadni mozgalmunkkal a közösséget.

Most még ujjal nem mutatunk rájuk, mert hátra van még egy próba, az utolsó próba. Meglátjuk mit hoz *Márczius*, a tavasz hirnöke. Egyesíti-e az erőket, leönti-e a régi válaszfalakat, vagy rendíthetetlen sziklaként tovább is fennállnak, ellentétben az új idők, a haladás eszméinek.

Am ha továbbra is fennállnak, ha továbbra is csak haszontalan locsogással és czivódással akarják elhuzni mindnyájunk szent ügyét, akkor lefujjuk a Carnevalt, letépjük az álarczokat, hadd lássa a nagy világ igaz ábrázatukat; mi pedig eltörjük a láncokat, hogy szabadon szállhassunk az ifjúság szárnyain, követe a korszellem intő szózatát.

Farkas János.

Kartársak, összetartás!

Az összes mozgalmak s törekvések a pinczérekre korszakot alkotó vívmányok legértékesebbike, egyesületünk; mert ez az első foka azon szilárd talajon épült lépcsőzetnek, melyen lassu és biztos lépesben haladva, elérhetjük egykor azon pontot is, mely végczélja törekvéseinknek.

Iparunk szakképesítése! Ragyogó hajnalcillaga a pinczéreik reményeinek, most már kezd kibontakozni a szürkület a te megkülönböztetés feletti is; mert annak, a mi a jövőben élni fog és élni akar — azt a jelen kell, hogy szülje és táplálja A pinczéreinek a jelen megjelhetése, boldogulása s tömörülése kell feltétlenül ahhoz, hogy a jövőjére is gondoljon;

a míg ezen az alapon nem rendeztünk, a míg ez a talaj jól megművelve, bevetve nincsen, addig hű ábránd a kiélet. Eljő bár a tavasz minden évben — a virágrend nem változik senki kedvéért — s azon a földön, a hol nem szántóttal s nem vetettel, legfeljebb vad-tüske s bojtörján nő, míg ott, a hol ősszel művelve és elvetve lett, tavaszkor dus kalászt ringat a szellő. Ezen természetes folyomány alól nem kivétel a pincézerek törekvése sem, mert hiába küzdenének s akarnák varázsolni „Országos egyesületet,” illetve intézményt — lehetetlen ott aratni, a hol vetve nem volt.

Ezt a teóriát értették meg azon ünzetlen és fáradhatatlan férfiak, a kik a „Budapesti Pincézerek Szak- és Munkaközvetítő-Egyesület”-ét életre hívták. Annyi opportunitás, annyi kiesnylés és semmittevés és főleg oly közöny fogadták őket nehéz utjaikon, hogy csodát műveltek, ha ma oly eredményeket felmutatni képesek, mint az egyesület szentesített alapszabályai, közel *egy ezer ötszáz* rendes tag *s ezekre menő díjtalan elhelyezés*. Ennek az egyesületnek humánus és közhásznu működése tehát a kiindulási pont czélunk felé s ha összetartunk, azt bizonyára el is érjük; ezen egyesület közbenjöttével a szolidaritás terére léptünk, a méltányosság és igazságosság vette kezébe a világot fakárát s bevilágítja vele — nekünk pincézereknek — nehéz és fáradságos utainkat.

Nem a kapzsi ügynök szabja meg ezután az egyéni tehetőség s szakképzettséget, nem az lesz ezután a jó munkás és ügyes pincézer, a ki több honoratiót tud fizetni s nem az nyeri ezután előbb

el az üzletet és elhelyezést, a ki jobban léliczál, hanem a méltányosság és igazság fogja kielégíteni a főnök s személyzet érdekeit. Azon tisztviselőket, kiket az egyesület a helyközvetítési teendőkkel megbiz, *szakemberek*, kik a főnökök igényelt a munkakereső személyzettel szemben szaktudással fogják összeegyeztetni tudni — hivatal viselésükért az egyesület fix fizetéssel dotálja őket, közreműködésük megvesztergethetetlen és igazságos.

Kartársak! ez az igazi alapvetése annak, a mit felépíteni akarunk jövőnk biztosítása érdekében, ezek lesznek azon elveit, magvak s megállások, ha megjő a tavasz, ezen a megművelt mezőn lesz kielek is.

Csak most értsük meg egymást s tartunk össze erősen.

Értsük meg kartársak kivételes helyzetünket! Mi nem vallhatunk szociális tanokat az idő szerint, mi nem követelhetünk akkord munkát, bérfelmeletet s nem nyolcz órai munkaidőt, a mi iparágunk nem olyan természetű, hogy ily arányú munkabeosztásnak alávetni lehessen, nekünk pincézereknek alkalmazkodni kell a helyzethez s visszazorgallommal azon lenni, hogy iparunk fejlesztését előmozdítsuk *s tőlünk telhetőleg finanszírozni segítségére legyünk* s megkönnyítsük küzdelmeiket a haladó s a sokat kívánó korral szemben.

A mi saját érdekeinkben tenni s azon segíteni, önmagunkra vagyunk utalva, s ez az, a mit a „Budapesti Pincézerek szak- és munkaközvetítő egyesülete” által czéltudatosan megoldottunk. Sok ezer forint s mondatom százezrek maradtak meg a zsebeink-

ben, a mit eddig az ügynökök telhetetlen, méltánytalan és lelketlen üzérkedése, tőlünk elvontak: igazságosabb rendszer a közvetítésnél meghozza mindazt, hogy a pincézéri kar anyagiilag tehetősebbé, viszonyaiaval melegegedteté vált, egyessülve a nagy, nemese és közös czélunk elérése érdekében folytatott munkánál, s kivívjuk nemcsak azt, hogy iparágunk minősítéséhez köthessék.

Rózsás hajnal hasadása lesz ez ezer és ezer kartársaink, s boldog tudat, hogy a jelen szorgalmas munkaköhdása jövőnkert biztosítja, visszahelyezi a társadalomba számkivetett proletárjait.

Csináljunk propagandát a „Budapesti Pincézerek Szak- és Munkaközvetítő-Egyesületnek,” mint vezéreszillagunknak, mely reménységünk egén az elsőnek született.

Legyünk mindnyájan tagjainvá, pártoljunk. Legyen erőnk szívós, összetartásunk erős, és közös akaratunk.

Blum László.

Egyesületünk az alábbi körlevelet bocsájította ki, a melyre a kartársak figyelmét különösen felhívjuk.

Budapesti Pincézerek Szak- és Munkaközvetítő-Egyesülete.

Belügyminiszert. jóváhagyott alapszabályokkal.

Telphiou szám: *Sírgyűjtemény:*
23-27. *Pincézerek Szakgyűjteménye.*

Tisztelt Kartárs Ur!

„A Budapesti Pincézerek Szak- és Munkaközvetítő Egyesülete” rövid fennállása óta fényes bizonyítékát szolgáltatva annak, hogy a pincézerek érdekeit

T Á R C Z A.

A Nagasaki kőfaragó.

— Keleti regé. —

A déli napnak égető sugarai alatt, meredek szikla tövében, közel Nagasaki városához, dolgozik egy kőfaragó. A város kormányzója arra felé vonul, négy szolgáló kísérettel, kényelmes, puha hordozó széken, és számos rab-szolgával kísérettel. A tömeg tisztellettjesen félrevonul utjából, alázatosan meghajtvva fejét előtte. A kőfaragó is eldobja veszejét, kalapját, hogy méltó módomban fejehesse ki tiszteletét a kegyelmes ur iránt. De midőn meghajtvja fejét előtte, bosszankodva ekkép szól magában:

„Miféle érdemekkel díszeslek ez az ember, hogy itt én verítékben fürösztve arcomat, dolgozni vagyok kénytelen? Igazságtaian istenek. Nem vagyok-e én hozzá hasonló ember? Miért nem tesznek hát engem Nagasaki kormányzójának? Akkor minden vágyam teljesülve lenne.”

Az istenek betöltötték kívánságát. A kormány kinevezte azt, a ki ez ideig kőfaragó volt a város kormányzójának.

—
Most tehát már boldog volt! Az egész városban nem volt ember, a ki ő felett állott volna. Mindenki engedelmeskedni tartozott parancsszavának. Csakhogy minden hónap utolsó napján Kagosi-mába hívja őt a köteleesség, a fejedelem székelyébe. Ott a többi városok kormányzóival együtt kénytelen lenni a fejedelem parancsára, kénytelen vele alázatosan hangon beszélni, s vinni neki személyből, halakból, gyümölcsből és pénzből álló hódolati ajándékot. De az alázatosság csak ajkain lakik, szive el van keseredve és megszólal magában:

„Mit ér nekem, hogy Nagasakiában uralkodok, ha minden évben 12-szer kell magamat megalázni Kagosi-mában? Oh, istenek! Halljátok meg kéresem! Tegyetek engem a tartomány fejevé, s akkor ki lesztek elgúté.”

Az istenek meghallgatták kérését. Az, aki előbb Nagasaki kormányzója volt, felhagyott a fejedelmi trónra.

—
Most hát már boldog volt. Egy egész tartomány térdel előtte a porban. Csakhogy a napkeleti birodalom valamennyi fejedelme kénytelen egyszer egy évben beállítani Yeddóba, hogy ott a nagy császár előtt hódolattal bemutatassa. A pompás trónteremben ott fekszenek elterülve s homlokukkal érinteni kötelesek a szőnyegetek, melyeket a megszentelt főúr lábai taposnak. Szemeiket nem szabad az arnyolt tündöklő császári székre felemlőnk. Minél megalázabb ez a helyzet az új fejedelemmel, annál hevesebben dobog nagyraívagyó szive:

„Nem öröm az nekem, hogy egy éven át, egy egész tartományt látk magam előtt, ha az év végén nyomorult kutya módjára kell hervernem itten a császár lábainál. Vegyéktek vissza istenek, méltóságomat, melyet reám

megvédeni, ingyenes közvetítési irodája által munkához juttatni, s e szak felvirágztatásait megtenni mindent, ami ezélezhő juttat: a legfőbb törekvése.

Egyesületünk helyisége: otthon, könyvtára: szórakozást, jótékonyasága: segély nyújt.

Midőn T. Kartárs urat ezen egyesületbe való belépésre felhívjuk, tesszük azt egy boldogabb és szebb jövő célrészében, midőn egykor a szálloda, vendéglő és kávésipar minőségéhez kötését — szakképzettség és intelligencia által kivittük!

Egyesületünk!

Beiratkozási díj 1 kor. 1 havi tagsági díj 1 kor., 20 fill. lapilleték.

„Jövők” című szaklapunkat ingyen és bérmentve küldjük a t. tagjainknak.

Beiratkozni lehet az egyesületi irodájában, VII. Dohány-utca 40. Levelezőlapon történt bejelentésre vidékieknek postán, helyben pedig pénzbeszedőnk személyesen keresi fel.

Hivatalos rész.

Közönségnyilvánítás.

Schönfeld Mihály szállodás és Fried Jenő főpincéz ur az alábbi levelek kíséretében, egy csomó diszkutációs könyvet küldött Egyesületünk könyvtára részére.

A „Budapesti Pincézerek Szak- és Munkaközvetítő Egyesülete” vezetőségének

Budapest.

Működésüket kezdetől fogva szemmel kísértem. És midőn most fáradságos sikerét látom, nem mulasztatom el, hogy önöket az eddig elért sikerükért ne üdvözöljem és ezzel továbbra is céljuk kivívására buzdítsam.

Együttal itt küldöm önöknek ezen

ruházatokat. Császáz akarok lenni. He! lyeztetek fel a trónra, s akkor nagyruvagyásom ki lesz elégítve.”

Az istenek újra kegyelmek lettek hozzá. Azt, a ki előbb alárendelt fejedelem volt, felruházták a császár jelvényeivel.

Most hát már boldog volt. A nagy sziget birodalmában senki sines, kinek hatalma az övéhez volna fogható. Fejedelmek fentrengenek lábainál rbszolgja módjára. De Kiotóban, távol a világ zajától, elköltöztet palotában ott él a mikádó, a napisten fia, Japán lelki fejedelme. Mint emberfeletti lényekhez közelítenek hozzá az emberek. Áldozatokat hoznak elébe, tömjénnel füstölnek előtte, dicsőnek zengenek neki és ő mint egy isien, érzékellenül az ottan és merev szemekkel tekint/az ajtatos tömegre le, mely őt imádjá; a nagy császárra is, aki első a halandók között. — Ezt is kötelezik az ország törvényei, hogy isten fia előtt meg

pár könyvet, tervbe vett könyvtárak gyarapítására.

Tiszteletük

Schönfeld Mihály

Szarvas, 901. 63

„Árpád”-szállodás.

En is esatlakozom főnököm jó kívánásaihoz. És ugyancsak jelszavam az, a mi főnökömmel, „Kitartás!” Tehát a további összetartásra szólítom önöket. A tervbe vett könyvtárakat tehetségemhez képest ezzel a három kottával éhajtom gyarapítani.

Kartársi üdvözléssel

Fried Jenő főpincéz

Szarvas

„Árpád”-szálloda.

A nemesen gondolkozó szállodás urnak, Schönfeld Mihály urnak és hozzá méltó főpincézerének, lelkes és buzgó kartársunknak, Fried Jenő urnak, nagy értékű adományaikért e helyen mondunk hálás köszönetet egyesületünk nevében.

Aczél Miksa

Máthé Lajos

elnök.

könyvtárnok.

A szakegyesület könyvtára.

Szakegyesületünk egy könyvtár létesítését vette czélba. F e l k é r j ü k szaktársainkat, szakegyesületünk, hogy ezen könyvtár részére könyveket adományozzanak.

Ujabbban a következők adományoztak:

Tözsér Irénke kisasszony	1	kötet,
Bettelheim Józsefné urnó	1	„
Schönfeld Mihály ur	4	„
Fried Jenő ur	3	„
Hoboth János ur	37	„
Tóth István ur	2	„
Zukkermandel Miksa ur	1	„
Halik Ferencz ur	1	„
Denets Artur ur	1	„

alazza magát. Mint az árnyék és füst, úgy oszlik el minden hatalma a mikádó isteni fénye előtt.

Az új császár dühös haraggal kiált fel az istenekhez:

„Mit adatok nekem, szükmarku istenek, ha még mindig van valaki, aki fölöttem áll? Csak új meg új megaláztatásra kérhetőztot minden kegyelmeitek. Hadd legyek én a mikádó: akkor majd megköszönöm.” És az istenek beketűres még nem merült ki. Még ez egyszer meghallgatták vakmerő követelését. Vérés forradalom után a császár megtették mikádónak.

Most már hát boldog volt, Istennek fia volt. Ki lehetett volna hozzá fogható? Hatalma azonban csak képzelt volt. Imádata minden ember; de be volt zárva aranyos börtönébe. Szerenesétebb volt így akárkinél, mert hiszen ember volt ő is, emberi hajlamokkal, emberi érzelmekkel és mindezeket nem elgáthergélte ki, mert hiszen istent kellett játszania.

Steiner József ur	1	kötet,
Michelstädter Antal ur	1	„
Szentiványi Feris Aladár ur	2	„
Pál Ferencz ur	1	„
N. N.	2	„

Összesen 58 kötet

Hozzá csatolva multkori kimutatásunkat, összes gyűjteményünk 71 kötet.

Hoboth János urnak könyvtárunk részére adományozott 37 kötet könyvert külön hálás köszönetünkkel fejezzük ki.

Aczél Miksa s. k. Máthé Lajos s. k. elnök. könyvtárnok.

Keretetnek!

Az itt felsorolt tag urakat felhívjuk, hogy tartozkodási helyüket, lakezsimüket az egyesületi irodájával tudassák meg!

252 Adler Samu
317 Baum Adolf
593 Babos Gábor
655 Bukor Nándor
678 Baschka József
868 Bokor Miklós
995 Better Ede
1059 Bodor István
68 Bánfalvi István
93 Braun Armin
244 Berezky Imre
84 Biró Károly
172 Bukli Kálmán
972 Burgya József
914 Bauman Rezső
722 Barakssa Béla
479 Baumel Károly
584 Csakasy János
644 Csonka József
148 Cár Ludvig
1168 Csigulinsky Mihály
184 Csicsor István
429 Dozner Samuel
606 Danhelis Agoston
679 Datzl Pál
700 Dreksler Rezső
878 Dekány József
1141 Dervarits János
117 Dalman Géza

hogy is lett volna öröme tömjénnel, hymnusokban, a népek imádatában, szabadság nélkül. Így bolyongott ő egy nap szomoruan leverve temploma palotáinak hívós árvaiban, sóvárgó tekintettel nézett az ég felé és fölkiáltott:

„Oh, atyám, te szabadon jársz föld és tengerek fölött. Légy igrálgommal zegény fiad iránt. Te vagy a világon egyedül a nagy, a hatalmas, és az én fájdalmam nem szűnik meg addig, a mig a te helyedet nem foglaliam el.

Az istenek újra meghallgatták éhajtat. Kivezettek szent börtönéből s oda tettek az ég kék boltzatára napnak.

Most tehát már boldog volt!
„En vagyok a világ viláogsága! — így kiáltott fel kielgített kevélységében — ki az, aki engem elhomályosít?”

De imé! a távol láthatáron felhő támad. Eleinte kisét, alig egy fölt. De mint a görgeteg, úgy nő hatalmas rőpében. Sötét lesz és fenyegető. Haragos villamok lövelnek szeméiből és dörge-

637 Eberhardt Antal
665 Endrey István
681 Elő Péter
849 Elbert Károly
411 Futó József
736 Freidenfeld Gyula
771 Fábán Vincez
789 Freidenfeld Mór
823 Fridrich Adám
865 Fertikó József
844 Földesy János
959 Friedman Marton.
1039 Fleischer Mátyás
1254 Fábán Károly
22 Friedman Károly
852 Feig Dávid
416 Grünhut Károly
724 Gies Lajos
831 Ging Pál
980 Grosz Adolf
882 Gerő Gyula
344 Heinrich Ferencz
396 Herschkovits Miksa
598 Horváth Mátyás
659 Hoffman Antal
692 Horváth János
820 Hajduk József
826 Hoffmann Mátyás
843 Hodenszky Dániel
896 Heller Sándor
907 Holcz György
211 Hegyi Ferencz
161 Herman Gyula
924 Huszár László
543 Hartung Rezső
676 Jellinek Sándor
780 Jakubovits Márkus
309 Krenkó Mihály
392 Kovács Imre
435 Khár Károly
702 Komlósy János
752 Kutscheru József
794 Kovács József
863 Kertész Árpád
905 Kviszner Viktor
197 Kovács Jenő
334 Klein Ignác
786 Langfelder Bernát
788 Lang János

70 Lövy Pál
976 Lorenz Herman
469 Linder Gyula
443 Liptay József
405 Lederer Károly
285 Langman József
553 Lupón Miklós
455 Mezey Henrich
613 Martin Pál
614 Martin Nándor
779 Markusef László
1040 Mészáros Nándor
1049 Mozer Géza
44 Moczkovesák Gusztáv
146 Mándoky Mihály
194 Müller Károly
150 Marton Rezső
403 Nagy János
559 Nihházi Géza
651 Németh Vadász István
870 Németh Károly
184 Novits Alajos
512 Petra József
546 Pula Dániel
647 Peér Nándor
891 Pátner Pál
956 Perl Ernő
1095 Pál János
148 Politzer J. János
446 Palkó József
198 Pulyai János
116 Porodás János
67 Pérepatics Zoltán
688 Richter Lajos
436 Szeszor Antal
450 Schmiderer Keresztély
499 Sárosy Lajos Sándor
617 Szendefy József
656 Schubert Károly
661 Seidman Nándor
709 Simits János
721 Schik Ádám
1157 Schöntheil József
750 Szedlencek János
753 Schottler Rezső
759 Szabady Pál
838 Székely Elek
904 Szalay János
866 Szemelweis István

975 Scher Károly
983 Szabó Imre
1104 Szabó István
1240 Székely János
108 Spielman József
1117 Szabó László
867 Szabó Lajos
787 Takács Győző
871 Tichman Simon
100 Tóth József
219 Tófalvy A. Béla
749 Uchl Gy. György
767 Urelend Jenő
636 Walner József
866 Walsa András
928 Vogel Károly
954 Wagner Sándor
1082 Wessely István
1106 Wischer István
1096 Varjas János
223 Varga Abel
892 Weisz Simon
852 Wiszner János
175 Vermer Lajos
835 Virág Károly

Kimutatás

az 1901. február havában történt elhelyezésekről:

	Megrendelések száma	Betöltött szám
Főpincézr...	18	13
Éthordó ...	9	9
Felszolgáló ...	15	14
Borfiu ...	12	12
Szakácsné ...	8	8
Kezi leány ...	9	9
Szobaasszony ...	3	3
Csapos ...	14	12
Pincézr leány ...	6	5
Házi szolgáló ...	11	10
Mindenes ...	12	10
Mosónő ...	5	12
Kaszirónő ...	16	10
Évgeszköz tisztító ...	4	4
Bérszolgáló ...	5	5
Összesen	147	130

Kisegítő 147

Budapest 1901. február hó 28.

Blum László, irodafőnök.

delmes háborút beszélnek a jkai. És a nap, az reszelt előtte.

"Jaj nekem és egész ragyogásomnak! a felhő legyőző. Átkoztatott legyektek! ti istenek és minden csalfa adományoktól átkozott legyen. Változtassatok engem felhővé. Nem akarom, hogy legyen a világom valami, a mi hatalmasabb, mint én vagyok!" Az istenek betöltötték kívánságát. Sötét felhő lett és éjbe borította a fényes napot. Arnya elnyelte annak minden sugárát.

—
Most hát már boldog volt! Diadalmas szarnyakon repül a föld színéhez közel. De im előtte czikk-czakkos sziklagát terül el. És fürtei, mint a halszálka, úgy merednek az égre s összetépi a felhő szárnyait, a mint hozzájuk legyint. "Szikla legyek, a szikla hatalmasabb, mint a felhő!"

És az istenek bölcs engedékenységgel kielégítik most is a szemérmelen követelő. Szikla lesz belőle, s ott áll szilárdan, Nagasaki városához közel.

"Most hát már boldog volt! Mint a vadut bika, szarvaira szedi a vizgázatlan embert, úgy tépi össze a reá szálló felhő keblét, nem látgyítja meg záporban omoló könnyeinek árja. Köszive csak dőllyföt, kevelységet érez. De halga! Micsoda egyhangu kopogás, csattogás hallatszik fel a szikla tövével?
Felriad dicsősége mámorából s körültekint megdűnő, honnan jön az a borzalmas zörög, s a mint letekint, egy szegény embert lát odalenn a völgyben, a mint a vasesét kalapácssal a szikla oldalába szegzi, s döntöget egy szirt-tömböt a másik után. Kétség nincs benne, hogy ha így folytatja, idő múltán az egész szirt-hegy lábainál hover.

"Tehát van meg mindig hatalmasabb valami mint én vagyok? Hát még mostan sem értem el nagyravágyásom magaslatát? A napot legyőző a felhő, a felhőt a szikla, és a sziklát legyőző a ... Oh én esztelen bolond! Hiszen én voltam a világban a leghatalmasabb,

mikor még kőfaragó voltam! Oh istenek! ne legyek én szikla, legyek én újra kötőrő."

—
A hosszú álom véget ért. A Nagasaki melletti szikla tövében fölébredt a faradt kőfaragó pihenő álmából; és oly boldog volt és egy örült, hogy ő kőfaragó.

Szép e mure és elég tanulságos, mi pincézerek is óp úgy vagynak, mint a fenetvevett kőfaragó. Mi is törünk fel — fel, beképzeltük, hogy mi legalább is a társadalom legmagasabb polcának egyikén állunk, de a különbség az, hogy mi éhben lévő, elgondolhatjuk helyzetünket és beláthatjuk, hogy nem vagynak egyek, mint legizótól rabzolnak.

És kell, hogy ezentul ne a fennhéjzás csunya ösztöne vezéreljen bennünket, hanem a biggadt megfontolás, mely megtartja arra, hogy kik és mik vagynak; és legjobb lesz a nagy beképzelési mániától megszabadulni,

Sugár.

Kérünk vásárosarnokot!

Budapest szeretett fővárosunk rohamos fejlődése, s az ebből származó óriási forgalma szükségessé tette a vásárosarnok felállítását, úgy, hogy ma minden valamire való ipari vagy élelmi czikknek meg van a maga nem- és minőségszerinti elárusítási helye. Élelmi czikknek, zsidóbarusnak, lovaknak, ökröknek, de talán még a szanaroknak is van egy meghatározott hely és idő, ahol és amikor eladni és venni lehet őket.

Csak egyről feledkezett meg a tekintetes tanács, egy nem régi, de annál kelendőbb árucikkéről — a pincézéről igen, a pincér ma egy közönséges árucikk, adják és veszik, mint a barmot. Igaz, hogy az árt az árunk kell megfizetni, de ez a helyzeten úgy sem változtat.

Azért legcélszerűbb volna — ha már ezt a szegénytelen rabszolga kereskedést megszüntetni nem akarják — hát állítsanak fel a XX. század nagyobb dicsőségére egy nyilvános vásárosarnok, szépet, díszeset és a mi a fő, jó tógasat, mert áru van szépen. Homlokzatára pedig írják ki nagy betűkkel, hogy: „Itt ócska cipők és pincérek kaphatók.” De ajánlom, belül ki ne írják a szokásos „óvakodjunk a zsebtolvajoktól”, mert ezzel megsértének a tisztelt *alkusz* urakat, akik pedig nagy urak ám! rém' nagy urak! egy szavuktól, kezüknek egy legyintésétől vagy szemüknek egy hunyorításától függ élet vagy halál, hopp vagy kopp, lesz-e holnap kenyered, vagy családostul az utcán kóborolva koplalsz.

Igen, „az ügynök ur ilyen nagy ur!” és azért ajánlom is a nagyságs Polgármester Úrnak, meg ne mérje őket sérteni valahogy, vagy pláne működésükben zavarni, mert könnyen arra ébredhet holnap, hogy valamelyik ügynök „ur” *leálltja*, ezt pedig tapasztalható tudjuk, koplalást von maga után.

De nézzünk be egy kicsit az ügynök „urak” működésébe, vessünk egy futó pillantást erre a tudom is én mire . . .

Minden vendégének, kávéháznak meg van a maga saját házi ügynöke, sőt van egynek három is, vagy tudom is én hány. Eleg az hozzá, hogy ők a próbékkel együtt kerek százan vannak. Csupa „gentleman”, az emberi tisztesség és becsületesség mintaköpi . . .

A főnök ur csak kilépettél végez, mely abból áll, hogy reggel nyukába veszi Budapestet, és körüljárja a „künd-

saftokat,* éppen úgy, mintha húst, bort vagy kávéét ajánlana megvételre, vagy dehogyan is úgy, sokkal szorgalmasabban, hisz kávé, bor, sör stb. nem kell olyan gyakran, mint pincéz, igaz! hogy pincézér se kellene olyan gyakran, de . . . bizony, de . . . és még egyszer de . . . akkor miből gazdagodnának meg az ügynök urak?

Hej! ha Magyarország minisztereit nem a király nevezné ki, hanem bizonyos „honora” lefizetése mellett az ügynök urak helyezték el . . . De boldog volna Magyarország néhány év alatt, csupa exminiszterből állana az egész ország.

Ugyan mennyi honorárt fizetnének egy miniszteri tárczáért, ha ma egy főpincézert „tárczáért” is legkevesebb 100—200 koronát fizetnének, és évente a legszegényebb számítás szerint több, mint egy millió koronát szarnának ki a szegény pincézerek zsebeiből csak azért, hogy ezek munkarejük a náluknál szerencsésebb embertársainál érvényesíthessék.

Lupus.

Csevegés.

„Az már más . . .?”

Nem tudom, hogy ki hogy fogja fel csevegésem értelmét, de nem is tördöm vele sokat. Én megírom, és megírom nem azért, hogy mulatságot szerezni akarék az olvasónak, de azért, hogy ha akar — tanuljon belőle, ha nem, találja unalmasnak arra, hogy azt végig is olvassa.

De én azt hiszem, hogy sokan családunk akkor, ha ezikem olvasásához fognak. Csevegés, csevegés, vajjon mit is lehet e ezim alatt írni mi mást, mint valami pletykadolgót, epizódot, vagy más haszontalan unaloműző dolgot, a mi inkább limonádé, mint egy lapba való dolog . . .

De manapság már ilyen világot élünk . . .

Én témám keretét egészen más kép választom meg. Én csevegök arról, a mit különben vezéreznek alakjában kellene lerántani, szelőlötteni, hogy mindenki tudja, mi minden történik körülöttünk, és hogy lesz megcsalva a világ, hogy lesz félrevezetve az ember.

Mert legynék őszinték, hogy mi pincézerek vagyunk legtöbb esetben kihasználva, egyes érdek-emberek révén, azt talán itt bizonyítani legkevesebb szükséges, mert mi legtöbb hitelt annak adunk, a ki tele szájjal hirdeti azt: na majd én, én fogok a ti érdeketekbe

tenni valamit, de a dolog úgy áll, hogy az ígérét, — még mindig csak ígérét — és az ígérét nagyon szép, de azt meg is tartani, az már más kérdés . . .

Az egyszerű halandó, nem igen veszi észre az élet útjainak játékát, argus szemek lennének ahhoz, argus szemek melyek minden titoknak mélyébe látnak, mert ne feledkezzünk meg, az élet utvesző fondék.

Úgy történhetett meg az is, hogy egy pincézér-lap, a mely a pincézerek érdekeit hosszú éveken át a szívén viselte, és a pincézereknek egy szobb jövőjét akarta megteremteni, jobblétre szenderült, jobblétre szenderült, mert — jobb hivatás már rá úgy sem várt. Sajnos körülmény ám ez, pláne oly laptól, mely a pincézerek érdekeit tartotta szem előtt, és mind annak dacára még csak fel sem tűnt neki egy oly pincézér-testület, a melynek 1000-en felül mondd ezren felül számláló tagja van, hanem egyszerűen, mint a süket ember csak handukoltak tovább „az ő ideális világuk fele”, az „ideális szellemi vezérükkel” együtt.

Én ugyan nem tartottam szükségesnek soha az ő reklámjukat, és nem abbéli felajdulásom ez, hanem csak meg akartam említeni, hogy boldogitónk száma egygyel kevesebb lett.

Mondjuk: béke hamvaira.

Az igazság küzdelme.

Az idők méhében fogant nagy igazságok megszületését mindig a harc előzi meg. A jónak, az üdvösnök akadnak ellenségei, kiknek macacs ellentállásán megtörik az igazúgy. Igaz ügynök legnagyobb ellenségeit mi magunk között leljük fel; mintha csak az igazság örök törvényeinek rajtuk keletkezne az igazság. Ez az igazság pedig az, hogy harcot, a fennálló rendszer megdöntésére, forradalmat a rossz elsöpprésére: soha, sohasem a nagyok kezdeményeztek, hanem az mindig alulról tört fölfelő s ragadták az átalakulásba azokat is, akik birtokában minden jónak és így biztonságuk egész létükük ebben a fennálló rendszerben gyökerezdik, a melybe oly göresösen kapaszkodnak.

A mi harcunk, küzdelmünk teljesen megfelel a háború törvényeinek, mert alapigazsága Nietzsche (a német filozofus) szerint a minden újajszületés méhében, a „jó”-nak kulforsrásából ered, és ezen jónak előérhetésére az a nagy tömeg nyomul, amely tömeget szenvedési korbácsolnak ennek a „jó”-nak az el-

nyerésére, vagyis a kiviható reformok megvalósítására érdekei összötnöznek.

Azért nézünk teljes bizalommal csak lunk felé, mert az igazság részünkön van, és ezen igazság uttörő erejét meg nem gyengítheti sem a félénkek tartózkodása, sem a gógósok gunyolódása, és legkevésbé a ezinikusok rosszakarata, kik az igazság hatalomra jutásával egyenesen életkörülményeiket féltik, mert ők a rendezetlen viszonyok szülöttei, kiket a bűn, a gazság, a korrupció levegője éltet az érdem, a szorgalom és a becsület rovására.

H I R E K.

Elfoglalva. Az „Esti Újság” írja. A főváros vendéglő és kávéházai járó közönsége előtt nagyon is ismeretes az a szó: „elfoglalva.” Valóságos mumus, amely nem egyszer végig vándorolt a fél kávéházon keresztül, mert minden harmadik asztaltól kis táblácska ríkt a vendég elől a bosszantó szóval: „elfoglalva.” De jelző tábla nélkül is gyakorta hallani a pincézr bizalmas sugását a letelepedett vendég felé:

— Bocsnát, el van foglalva.
— Azt maga nélkül is tudom, hogy el foglaltam egy helyet, igazsággal elűnti a vendég a dolgot.

A pincézr nem enged s hosszas szóvita után a vendég áttelepszik a szomszéd asztalhoz. A minap az egyik Kerespi-ut-i kávéháza nagy botrány kerekedett ebből a dologból. Talán a negyedik helyen állt már a vendég, a mikor megint felhangzott a bizalmas figyelmeztetés:

— Bocsnát! . . .
— Ez is el van foglalva! dühösködött az uri ember.
— A méltóságos ur mindig ide szokott ülni.

— Most üljön máshová. /Hozzon feketét.
— Bocsnát, mentegétdözt most már a főpincézr is.
— Kiszolgálnak, vagy nem?
— Nagyon sajnálom, ezen a helyen nem.
— Addig ülök itt, amíg kávé nem kapok. Ha nem hozzák, három perzenként kopogok, fogok, felelt rendületlenül az uri ember, s nagyobb bizonyosság kedvéért kitétte az asztalra az óráját. A jelzett időközben pontosan felhangzott a kopogás, vonatolt parnastól kiszérve:

— Pincézr, kávé!
A kávéház közönsége nevette, de annál dühösebben ugrott a vendéghez a kávé: — Hallotta az ur, hogy ezen a helyen nem szolgálhatják ki?
— Pincézr, kávé! ismételte felelet helyett a vendég.
— Sziveskedjék elhagyni ezt a helyet.
— Soha!

A szóvaltsá egyre izgatottabbá lett. A pincézrök végre is rendőrt hívtak, a ki felírta a csökönyös vendég nevét s a botrányról jelentést tett a kapitányságnak.
— Miért nem szolgálják ki ezt az urat? tudakolta a kapitány ma a kávéstól.
— Az a hely le volt foglalva.
— Nyilvános helyen nincsen lefoglalhat hely. A ki előbb jön, oda ül, ahova kedve tartja.

— Bocsnátot kérek, törzsvendégim ezt megkivánják.
— Sohse kérjen. Ha biztosítani akarja a

törzsvendégei helyét, tessék azt az asztalt kivinni s akkor behozni, amikor a vendég jön. Az ellen senkinek sem lehet szava. Botrányokozásért az sz corona pénzbüntetésére ítélem.

— Engem? Hiszen ez az ur csinálta a botrányt!

— O csinálta, de maga rendezte. Megnyugszik, vagy fölébezt?

A kávév termézetesen fölébezt, a vendég pedig diadalmasan nézett a tanukul beidozett pincézrökre, akiknek talán az járt az eszükben, hogy most czipelhetik ki meg be a derek stammagost asztaltól, ha egy kis kulón borralalóhoz akarnak jutni.

Azon vendég által rendezett ilyen csinos hecczre nekem megint nincs egyéb megjegyzésem, mint a mit már egy ízben elmondtam, hogy mennyire boldogitanak bennünket, pincézreket a lefoglalt asztalok. A budapesti vendégek kellemetlenségeiket saját maguknak köszönhetik, mert egymás iránti udvariatlanságuk is, szinte a durvaság élesedik ki, és igényük telhetetlensége pár fillérjük ellenében már a kupzsiságjuk fejlődött.

Budapest közönsége, még pedig az „intelligens” része, rendkívül bizalmatlan egymás iránt. Nincs meg benne már nagy városok könnyen ismerkedő természeté, kedélye nem tud a nyilvános hely fesztelenségéhez alkalmazkodni, hanem mintha oda is magával vinné napi gondját, hivatala vagy üzlete terheit, s ez hozzá magával azt, hogy már a belépésnél, redőbke szedett homloka alól vésztlőslő szemek tekint körül, hol van úres asztal. Mert ne adj Isten, hogy leülne egy olyan asztalhoz, a hol már egy vendég ül, habár azon asztalnál nyolcz személynek is van hely. De ha lát egy lefoglalt asztalt, szolgálja az asztal a vendégös vagy kávév bármilyen nagy érdekét, ő ezzel mit sem törődve, diadalmasan okkupálja s jaj annak a pincézrnek, ki ezen eljárás ellen tiltakozni mer, bőven ki jár neki a leg-gorombább kifejezésekéből. Azért nekünk pincézröknek nagyon, de nagyon kellemetlen a lefoglalt asztal, már csak azért is, mert nincs oly szépen összeköve a borralalóval, a mint az Esti Újság a borralalóval oly szépen összeköti a lefoglalt asztal témájával.

Az „Esti Újság” mindenesetre okosabban tenné, ha a pincézrök borralalójának folytonos feszegetése helyett, a nagyérdemű fővárosi uri közönséget oktatóna ki *egy kis európai műveltségére*.

F.

Házi estély. Klüvnyi Ferencz fővárosi nagyvendégölő házi személyezete folyó hó 27 ikén Klüvnyi Ferenczné urnó O nagysága védnöksége alatt zártkörű táncvigalmat rendez. A zenét *Banda Marcz* és fia szolgálta.

Jó multást kívánunk az ottani kedves tartásainknak.

Uts Géza, az Abbázia kávéház népszerű főpincézre, egyesületünk választmányi tagja, a napokban ünnepelet szolgálatainak 25 éves jubileumát, Tizenegy esztendő volt, mikor édes

atya, a Nemzeti Kaszinó vendéglőjének első bérölő, borlunak adta. Később szobapincézr lett a Hungáriában, majd mint katona Lobkovicz herczeg hadtestparancsnokhoz került asztalterítőnek, és most már tizedik éve fizető pincézr az Abbáziaiban, a hol általános szeretetnek, közmegebecsülésnek örvend egy vendége, mint főnöke és kartársai részéről. Derekan végzett tiz esztendő határánál szívből üdvözöljük őt egyesületünk tagjai választmányá és elsőnöke nevében, s kívánjuk, hogy minél tovább szolgálhasson még pályáján s legyen személye a pincézri kar díszere.

Magyar tisztviselők országos egyesülete díszes palotájában (Eszterházy-utca 4.) nyilvános helyiségeit *Gyergey Sándor* vendégölő vette át. Kitűnő konyháját és valódi penzci borait ajánlja a nagyérdemű közönség szíves figyelmébe. A casinó helyiségeiben a főpincézri állást *Egyed György* főpincézr kartársunk tölti be.

Gruber József közismert kartársunk sok ideig volt főpincézr, a Szövetségutcai Szarvas szállodát bírja. A kora reggeli órákban barangolók előnyére szolgál a hajnali négy órától kezdődő friss reggeli kiszolgálása. Kitűnő bablevés, melléje grátis felszolgáló étvágy csináló fekete reték, stb. jó konyháját dícsérő étkek. Kartársaink nézve előnyös találkozó hely, ajánljuk figyelmükbe.

A hiénák. Amint vannak árverési hiénák, épp úgy meg vannak a mi szakmánknak is a maga hiénái. A díszes „szállodái, vendéglői, kávéházi alkalmazottak helyszelölői” nevet bírtolók ezek, akik pedig voltaképpen nem egyebek, mint lélekufarok, véres karmu hiénái ezen szerencsétlen szakmánknak.

Hogy mit képesek végbeinni, arra oklítás példát csináltak a közelmúlt napokban. Egy előkelő kávéházi üzlet átvételénél az új főnök teljesen friss személyzetet akart fölvenni. E célból az első rendelést Szakegyesületünknel tette meg. De olyan ostromot, aminőt erre a főnök kapott, még a híres Nagyida sem látott. Valóságos hadjárat indult meg a főnök nemesebb intenziója ellen. Az első napon az ügynők csapata töltötte meg a kávéházat. Az amugy is elfoglalt főnököt egyszerűen négyen-ötén is kápecsítetták, egymásra lizeltatva, mintha csak lovakat vagy ökröket kellett volna eladni. Valóban andorító látvány volt. Végre is a főnök, hogy lerázza őket a nyakáról, mindegyiknél rendelt egy-két embert, hogy a kecske is jöjjönjön és a kaposzta is megmaradjon. Hanem hát nem azért ügynök az ügynök, hogy a kezébe adott joggal vissza ne éljen. Az egyik, akinek nagyszabású pincézrgyára van és a ki rendszeren mellőzi a szakavatott pincézröket, mert az ő gyártmányai sokkal jobban fizetik meg a jó állásokat, ebbe az új üzletbe is becsempesztett keltőt, az egyik még

rövid idővel ezeltől szabó volt, a másik pedig cipész.

Azonban lesz gondunk egy a gyáros urra, mint nemes gyártmányaira.

Eljegyzés. Schwartz Manó szaktársunk eljegyezte *Lakembach* Irma kisaszonnyét Budapesten.

A volt Hanusz kávéház, most Wertheimer ur tulajdonát képező „Király”-kávéházban a főpinczéri állást *László* Gábor egyesületünk alelnöke nyerte el.

A régi Budapest mulatóhelyei.

1805—1900.

Közi: *Barsi Sándor.*

Német világ, német szó, amerre fordulsz. Német hivatalnok, német drabant, német hivatalos nyelvé. Jó magyarom, hogy is gondolhatnál milyen volt a „kelner?” Német volt az, igazi bécsi ham's an ide — Jan!

Rabigában sorsolódik az ország s annak kivívott szabadsága, cseh zsanádár, német kommandant vigyáz rá, hogy anyanyelvét a magyar ne használja. Nem is használja. A köznemesség latinul beszél, a főnemesség birtokain falkákat űz, avagy az udvar körében settenkedik egy része még akkor is, mikor a haza a legszomorubb napjait élte.

Szomorú sors jutott, illetve vig élete volt az igaz magyarnak, mert sirva vigad már a magyar rezen.

Jobb napok kezdenek jönni, mert megmozdult a haza nagy fia s remélni lehetett, hogy a nemzet e csuf korszakot lerázza magáról s ujult erővel élni, virágozni és haladni fog s hatalmasabb lesz, mint egykoron.

Most pedig e szaklapból kezdjük ismerni szakmánkat, abból az időkből, mikor még a mostani kávéházainknak hírmondója sem volt.

Legősmertebb a „Neue Welt.” A mostani Vigszínház mellett még 2 év előtt az udvar közepén állt egy nagy üvegablakkal bekerített épület s ha jól tudom, faraktárnak használta egy élelmes vállalkozó, ma már egy bérpalota áll rajta, örökre eltüntetve, ha nem is igen fényes, de mindenesetre kedélyesebb mulatót, mint a mai Ósbudaváru, mert pohár sör vagy bor mellett nagyobb ur voltál akkor, mint most egy üveg Törleynél — mert itt egygylet ne is kezdjél.

A Szénatérn ott volt a „Két orszlán” az iparosok kávéháza, minden nevesebb verekedés kiinduló pontja.

A „Zrinyi”-kávéház a Múzeum-köruton, a hol a régi Pest éjjeli életét leginkább lehetett megismerni; ide jártak a jogászok, kiváló zsebmetszők, hamis kártyások vgyesen és a biztos balekok, a vidékiek, mert ne felejtjük, hogy már akkor is voltak „vurcznik,” de nem volt olyan rendőrség, mint most. Ez a kávéház még a 80-as években is meg volt, persze más kiadásban, vidám, máskülönben festett női zenekarok addig muzsikáltak benne míg „Zrinyi” haragjában pestisbe nem esett, mert a sok füsttől megfeketedett és egy új Zrinyi, Agulár cipész kirakatában tündöklött nemsokára ott valamelyik sarkon, ma már ez sem létezik. De ha ma még valaki szeretné a Zrinyi kávéházat látni, az ő híres, de veszedelmes publikumával, mint a 60-as évek végén, nézze meg Szigligeti népszínművét, a „Szökött katonát.”

A későbbi évek híres mulatója, a „Komlókert” a Granátos-utczában, a megyeháznak szemben, az épület még a 90-es évek elején is meg volt, de már

csak régi dal, régi dicsőöségről, nyomda zakatolt az udvarán, s a baloldalon a „Pinczer-egylet” helyisége, mintha csak a végzet akarta volna, hogy pinczerek legyenek az utolsók, akik e házból ki-költöznek s nemsokára rá neki estek a tót eskányok, — ma már 3-emeletes ház áll a helyén.

Kerepesi-uton nem kevésbé híres a „Jeleznay kert,” a Nemzeti színház mellett. Énekes truppok és orpheumok állandó otthona a kertbe épített nagy helyisége. Még a nyolczvannal éveken is Mezey magyar dallárszata erköldött a napi kenyérrét benne, de bizony boldogulni nem tudott senki.

De legalkalmasabb választási helyiség volt, s ha jól emlékszem, a Józsefvárosi képviselőségért utójára Berzevics és Madari küzdöttek. Nemsokára rá. átadták ezt is a pusztító népfajának.

A jövő számban folytatom az utat a mulandóságon át.

Szerkesztői posta.

N. K. Budapest. Az egész hír kacsa, lehet hogy volna kedve F., illetve K. urnak a dologhoz, csak hogy ki van zárva, mert nem kell elfelejteni, hogy csak négy év múlt el azóta; és tudja az ördög, az emberek még mindig nem felejtették el, — K ur nagyobb szerencsétlenségére — a fényes multa s nagy áldozat kész munkásságának „átközölt gyümölcsét”, mert hát csak az volt...

Littmann József. Budapest. Küldeménye jelen számunkból térszike miatt kimaradt, Jövő számkunkra majd átoldozva felhasználjuk Köszönet és üdvözlét.

Barsi. Budapest. „Övadék” majd jön, de első kirohásunk nagy reakciójt szűlt, mert hát snjna, nagyon soknak vaj van a fején.

Lengyel János. Az elsei zámatot még Balásfalvára küldték. Nem pótolhatjuk, mert nincs.

Kiadja a „Budapesti Pinczerek Szak- és Munkaközvetítő Egyesülete.”

Felölös szerkesztő: **Farkas János.**

Czimbalmaim az ezredéves kiállításon kitétetve.

Szalon-czimbalmok

pedálos, barna vagy feketében, kitünő erős csengő-hanggal, erős szerkezettel, 3 évi jótállással. Bolti ár 150 ft, nálam 75 ft-ért kaphatók. — Alapos tanítást is elvállalok, havonta 8 frt-ért.

➡ Árjegyzéket bérmentve küldök. ➡

Jegesi Géza

műköveles czimbalmokkészítő és a vaskoronás czimbalom feltalálója

Budapest, VII. Nefelejts-utca 43. sz.

➡ készítési telepen. ➡

1 liter *Jakab bor* 60 kr.

Kolozsváriak találkozó helye

Népszínház-utca 23. sz.

kolozsvári vendéglő.

Kitünő borok. Erdélyi konyha, valamint az összes kolozsvári lapok. Jó kiszolgálás, s jó kolozsvári zenekar.

Előfizetés: ebéd, vacsora 36 kor. ebéd magában 22 kor.

A n. érd. közönség szives pártfogását kéri tisztelettel

Hajós K.

kolozsvári vendéglős.

Több száz orvos által ajánlva

KRISTÁLY KÁSVÁNYVIZ

legyen mindennapi asztali italod.

ALAPÍTOTT 1800. HONI ÉPÁR!

KISZELA ÁGOSTON

Első hazai bürönd- és bőrúgyára.

En gros és detail osztálya:

BUDAPEST, VII., Klauzál-utca 4. sz.

Mindennapi utad, esküvő és vásártévedés.

Különböző ajánlom a főpincézér urak figyelmébe az általam feltalált pincézértáska, mely a gyomrot szorító nátrárgyuját nélkülözhetővé teszi.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

„Favorit“-kávéház

Riss Pál

Aradi-utca és Felső-erdősor
sarok.

Hirdetéseket

felvesz lapunk kiadóhivatala

Budapest, VII., Dohány-utca 40. sz.

MONORI KENYÉR.

Van szerencsénk a nagyérdemű szállodások, vendéglősök, kávéosok és főpincézér urak becses tudomására hozni, hogy f. évi február 1-én a Nagymező-utca 35. sz. a. létezett Brezlmayer-féle sütődét átvettük. Miután mi alulírottak a Monori kenyér-gyár üzletvezetői voltunk, abban a kellemes helyzetben vagyunk, hogy a hírneves *monori kenyér*et valódi minőségben szállíthatjuk. És amikor a vendéglős-, kávé- és főpincézér urak becses támogatását kérjük, viszont kötelezzük magunkat, hogy a szállodai, vendéglői és kávéházi bevételünkben 2 százalékot a „Budapesti Pincézerek Szak- és Munkaközvetítő Egyesülete“ javára adunk.

Teljes tisztelettel

Dombó és Ernszt.

„Magyar Hetilap.“

Az egyetlen magyar lap, mely a pincézerek sérelmeivel a legmélyebbrehatóan foglalkozik, sőt részünkre külön rovatot nyitott. Azért felkérjük kartársainkat, hogy kísérik figyelemmel, mert minden számában érdekesnél érdekesebb közleményekben foglalkozik velünk, tehát nagyon előnyös, ha mindenütt terjesztjük, mert így ügyünk a legszelesebb körökben lesz ismeretessé.

Előfizetési ára egy évre 4 korona.

Gránitz József

fehérnemű tisztító

BUDAPEST, VII., ker., Izabella-utca 17. szám

(a Magyar színházzal szemben.)

Elvállalja ingek, gallérok, kézelők, disz- és bál ruhák, valamint szállodai és vendéglői ruhák tisztítását *chlormész nélkül*, a legolcsóbb árban. Kivánatra a ruhát elhozatom s díjtalanul hához szállítom.

Megrendelések levelezőlap után, pontos cím megjelölésével eszközölhetők.

Vidéki megrendelések pontosan teljesíthetnek.

Egy jó forgalmu vendéglő családi viszonyok miatt = szabad kézből eladó. =

Czím a kiadóhivatalban.

